

Han Gul og ho Berit budde
på ei stelle
borti
ørkjøna
før seg sjøl.
Dei sa at han Gul
va* både
rælut* og uvørden**,
og den
nemmeste
gra-an
sa han va* ein
jesel,
men kanskje va han
itte
mætere sjøl.
Om nokon*
prøvde å gjera han Gul ei
pelemente* eller anna fenanseri**,
så vart han
bysten* og anntrert**
og begynte (bynte?)
å ajere
Han likte bestandig å resseleie*
på heiårt,
i smiua og størøset og
imsehår-stann – og
støtt,
anten nå arnakka*
viste helg ell sykn, i dei
ufjampene* høndagsklea** sine.
Og så va'n augunsjuk
på granna sine,

bodde
en plass/et sted
borte i
en avkrok

var*
lite omtenssom* og uforsiktig**

nærmeste
naboen
var*
en med dårlig folkeskikk/dårlige normer

ikke
likere selv
noen*/en eller annen

gjøre et pek* eller annet påfunn**

oppfaren* og irritert**

bli oppfaren/bli sint
stelle med/ordne (bedrive)*
et og annet
i smia og i bryggerhuset
forskjellige steder
stadig
enten om kalenderen*(almanakken)
helg eller hverdag
utilpassede* hverdagsklærne**
misunnelig
naboene

før dei hadde nok litt meir orden i
foron sine.

Det va nøgle
gruslent* og ubørt **
hos dei, og husa va
gisne, så det var
heiskle kaldt der og
trevaleg med.

Kønn
dyrka dei itte der, men
kantuffel
vart det nok tå*, og fôr** nok i
lyua før
krytyra* te vintern.

Bjønn
va det itte der omkring,
men i stella
nok tå flugu og mehank og
sulu – og lomeldre.

Ho Berit va ei
jemeinsleg kjærning som hadde
huksut

før mann sin, og dei sa te'n Gul:

«Selva deg, som har ei slik
Grega* kjærning!»

Ho va griug*,
og før føreduggurn
gjekk ho te fjøset for å mjølke
kjynn* og sørga gjenne** for ein
marisup* te katten
som stod ved
skantelet* og venta.

Han Gul ville nok helst

mer ryddighet
sakene og tinga sine
noe (litt) (for en del)
lite tiltalende* og ustelt**

utette
ganske så kaldt
lite tilrettelagt
Korn

potet
nok av*, og høy/foring**
løa
samlegegrep- hester, kuer, sauer*

Bjønn
rundt der de bodde
i stedet
fluer og mygg
svale og lemen

«hjemmekjær»/ likte å være hjemme
omtanke

Du er heldig/ «Sæl var jeg deg»
flittig/flink/arbeidsom*
sto opp tidlig om morgenen*
før frokost

kuene* og sørget gjerne**
ei skål med varm melk fra kua*

plassen der kua slapp avføringa*

avensere* katten, men det vart nå
itte noko tå.
Og ner
ei kyr hadde
børe, vart det
kitilost.
Ho Berit va flink med maten,
og ho hadde
mykjy på varastyr
både på stabburet* og ellers.
Men te duggurs*
va det helst
vassgraut eller
brødsøll.
Og så likte ho å baka*,
ofte stryll*, som va den
kakua han Gul va
huga* mest på te syndagskaffen.
Ofte satt ho med
Bønningen* sin og
batt, både hosor og ladder,
for han Gul va litt frøstal*.
Ho Berit flaug* itte
hælslykkja
gardtales
rundt omkring og
våla* med granna** sine.
Ho va itte vidforug*,
før om ho gjekk for langt, så vart ho
både oppjæv* og huggør**)
Men ner han Gul gjekk ute i
hosoleisten*, måtte ho ressenere** han:
«Hå slaks gjerd* er detta?

avhende/kvitte seg med (?)*

ble ikke noe av

Og når

ei ku

nedkommet / født

(pottost) /ost av råmelk

mye i reserve (lagret/opparbeidet)

plass til å oppbevare mat*

måltid midt på dagen (lunch)*

oftest

grøt laget av byggmel

knust flatbrød med melk

bake*

kromkake*

kaka

syntes best om /lyst på*

strikketøyet*

strikket, både strømper og ullsokker

litt frossen av seg*

gikk* ikke (løp ikke rundt)

i tide og utide

i nabolaget

snakka* naboene**

gikk eller reiste ikke langt av sted*

fikk høy puls* og ble ør i hodet**

barføtt*, -- ga ham ei «skyllebøtte»**

Hva slags adferd* er dette?

Å-berte* går du ut slik?
Det e nå høspen med!', sa ho kanskje.
Det va vel
hjertugt sagt, men da
ist* han itte svara,
berre
skøttra litt på hene og
gatt* ingenting,
så det gjekk over på ein måte* lell**. –
Så slik va det nå der.

Hvorfor*

Det er da som pokker

vågalt sagt

gadd* han ikke svare

bare

kastet et blick på henne

sa*

på et vis* -- likevel**